

(μια συζήτηση στον Ρ/Σ της Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου)

Αγαπητοί, φίλοι ακροατές και ακροάτριες του σταθμού μας, βρίσκεται μαζί μας στην σημερινή μας συνάντηση, εγκαινιάζοντας την φθινοπωρινή μας αντι-αιρετική περίοδο εκπομπών, ο κ. Μιχάλης Χούλης, θεολόγος και συνεργάτης της Μητροπόλεώς μας σε θέματα αποκρυφισμού και παραθρησκείας.

Σήμερα θα μιλήσουμε μαζί του για τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, μια οργάνωση που έχει απλωθεί σε όλες τις χώρες του κόσμου και οι οποίοι διδάσκουν επίμονα, πράγματα αντίθετα από την πίστη και τις αλήθειες της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αν έχουν δίκιο ή άδικο και αν ερμηνεύουν σωστά τις Γραφές θα το διαπιστώσουμε με την συζήτηση που θα προκύψει.

Κύριε Χούλη, σας καλοσωρίζουμε στο σταθμό μας και θα θέλαμε να μας πείτε μερικά εισαγωγικά σχόλια για τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, για τους οποίους θα επεκταθούμε παρακάτω.

Εύχομαι σε σας και τους ακροατές σας, αρχικά, καλή δύναμη και υγεία στην έναρξη αυτής της φθινοπωρινής περιόδου και για τις οικογένειές τους.

Είναι αλήθεια ότι η χώρα μας σήμερα βάλλεται δυστυχώς από πλήθος αποκρυφιστικών, παραθρησκευτικών και αιρετικών ομάδων, που προσπαθούν να μυσήσουν όλο και περισσότερα νέα, κυρίως, παιδιά στα δίχτυα των αντιχριστιανικών και αντιανθρώπινων διδασκαλιών τους. Ορισμένες θρησκευτικές κινήσεις προσπαθούν να εμφανισθούν δημοσίως ως οι μοναδικοί και γνήσιοι ερμηνευτές της Γραφής, με ένα νέο πνεύμα δήθεν κατανόησης και αγάπης, διαφορετικό από εκείνο που ισχύει για την Εκκλησία, που μπορεί τάχα να απαντήσει στα προβλήματα των ανθρώπων της «Νέας Εποχής». Μια από τις ομάδες που προσπαθεί να αντικαταστήσει το γνήσιο Χριστιανισμό της Βίβλου και της Ιεράς Παραδόσεως, όπως τον προσφέρει διαχρονικά η Ορθόδοξη Εκκλησία, από ένα μείγμα αυθαίρετων ερμηνειών δικής τους συνθέσεως, είναι και οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ή «Χιλιαστές» ή «Ιεχωβάδες», όπως τους ξέρει και τους αποκαλεί ο λαός.

Οι παρουσιαζόμενοι ως αυθεντικοί "Μελετητές της Βίβλου" Μάρτυρες του Ιεχωβά αρνούνται την Τριαδικότητα του Θεού, αρνούνται την Θεότητα του Ιησού Χριστού, αρνούνται την αθανασία της ψυχής, αρνούνται τον Παράδεισο και την Κόλαση, αρνούνται τον Σταυρό του Κυρίου, αρνούνται την τιμή προς τη θεοτόκο, αρνούνται την τιμητική προσκύνηση των εικόνων, αρνούνται τα μυστήρια της Εκκλησίας και γενικά απορρίπτουν κάθε τι που έχει σχέση με την Ορθόδοξη πίστη.

Όπως καταλαβαίνετε ενώ δεν έχουν καμμία σχέση με την χριστιανική θρησκεία, έχουν αυτοονομαστεί τελευταία «Χριστιανοί» μάρτυρες του Ιεχωβά, πράγμα που για μας αποτελεί προσπάθεια να μπερδευτούν οι άνθρωποι και να υποκύψουν στην προπαγάνδα τους.

Επομένως δεν μπορούμε να τους χαρακτηρίσουμε χριστιανούς, έτσι δεν είναι;

Ενημερώνουμε τους ακροατές μας ότι οι χιλιαστές δεν δικαιούνται όχι νομικά, αλλά αγιογραφικά και θεολογικά να ονομάζονται 'Χριστιανοί', διότι η Εκκλησία αποτελείται από εκείνους που είναι συναθροισμένοι στο Όνομα του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με τα λόγια του Ιδίου: "**Όπου είναι δύο ή τρεις (εννοείται και περισσότεροι) συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι ανάμεσά τους**" (Ματθ. 18,20). Στο Όνομα του Κυρίου Ιησού είναι συγκεντρωμένοι όσοι πιστεύουν σ' αυτό που πράγματι είναι ο Ιησούς Χριστός και όχι σε διαφορετικές απόψεις περί Αυτού. Αυτό που είναι ο Ιησούς Χριστός καταθέτουμε στη συνέχεια: Είναι ο προαιώνιος και μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τέλειος Θεός, που "ενηνθρώπησεν", έλαβε ψυχή και σώμα, έγινε τέλειος άνθρωπος άνευ αμαρτίας, "ινα ημεις θεοποιηθωμεν" κατά το Μέγα Αθανάσιο και τη συνείδηση της Εκκλησίας.

Επειδή μάλιστα ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος δρόμος για το Θεό "**εγω ειμι η οδος και η αληθεια και η ζωη**", άνευ του οποίου δεν μπορεί κανείς να γνωρίσει το Θεό και να ονομάζεται χριστιανός, πρόσωπα που φέρουν διαφορετική πίστη απ' αυτήν, δεν μπορεί να είναι του Ιησού Χριστού, εφόσον αρνούνται αυτόν τον ίδιον. Δεν ανήκουν στην Εκκλησία Του, παρά σε εξωχριστιανική αίρεση ή θρησκεία ή σωματείο θρησκευτικό.

Τελικά πρόκειται για μια οικονομική επιχείρηση με θρησκευτικό μανδύα;

Το είπατε πολύ ωραία. Πρόκειται για μια ιδιωτική οικονομικο-εμπορική Επιχείρηση, την Σκοπιά, όπως λέγεται, που αποτελείται από μικρομέτοχους και μεγαλομέτοχους, με ετήσιο τζίρο - από τα βιβλία και περιοδικά που αγοράζουν οι Χιλιαστές πρώτοι, για τους εαυτούς τους και για το έργο του προσηλυτισμού που εξασκούν- που ανέρχεται σε αστρονομικά ποσά, και που παρουσιάζεται ως εκπρόσωπος του Θεού επί της γης.

Αλήθεια, ποιος διώρισε μια οικονομική επιχείρηση, που παρουσιάσθηκε για πρώτη φορά σαν μετοχική εταιρεία το 1884, σ' αυτή τη θέση του αλάνθαστου ερμηνευτή των Ευαγγελίων; Και από την εποχή της δράσεως των αποστόλων μέχρι το 1884 που ιδρύθηκε η τί υπήρχε; Το σκοτάδι και το χάος; Όχι βέβαια! Υπήρχε και θα υπάρχει μέχρι το τέλος του κόσμου η μια, αγία, καθολική και αποστολική του Χριστού Ορθόδοξη Εκκλησία, που ορθοτομεί το λόγο της αληθείας και διαιωνίζει την αλήθεια περί του Θεού και του ανθρώπου και όχι φυσικά η χιλιαστική οργάνωση, που κατασκευάστηκε μόλις στο τέλος του 19ου αιώνα.

Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε: (20,28).

Ακόμη, μας λένε οι Πράξεις των Αποστόλων, «**οι εκκλησίες σ' όλη την Ιουδαία, τη Γαλιλαία και τη Σαμάρεια είχαν ειρήνη, στερεώνονταν και πορεύονταν με αφοσίωση στον Κύριο, και με την ενίσχυση του Αγίου Πνεύματος πλήθαιναν**» (Πράξ. 9,31).

Αυτά σημαίνουν πως η Εκκλησία από τα χρόνια ήδη της Καινής Διαθήκης, ζούσε και εθέριευε και δρούσε και edίδασκε και κατηχούσε και μαρτυρούσε την τριαδική

αλήθεια και δεν περίμενε να οργανωθούν οι Ιεχωβίτες σε ομάδες κάτω από την εποπτεία μιας Εταιρείας, για να μας κηρύξουν δήθεν το δρόμο της σωτηρίας.

Ενώ όμως παρουσιάζονται ως χριστιανοί, στην πραγματικότητα, όπως μας λέτε στα βιβλία σας, είναι μια καθαρά αντιθρησκευτική κίνηση. Είναι αλήθεια αυτό;

Όποτε και όπου συμφέρει τους Χιλιαστές δείχνουν να αγωνίζονται για την έννοια της θρησκείας, ιδιαίτερα σε δημόσιες συνεντεύξεις τους και αν πρόκειται έτσι να κερδίσουν την εύνοια του κράτους. Οι ίδιοι όμως είναι άκρως αντίθετοι με την υπόθεση της θρησκείας και με κάθε μορφής επίγεια εξουσία, κυβέρνηση, έθνος κ.λπ. Διότι ο Χιλιασμός είναι στην ουσία του μια αντιχριστιανική και αναρχική οργάνωση και ένα άθρησκο σύστημα, αφού σκοπός του είναι "να προχωρήσει εις την αλήθειαν και να ελευθερωθή από όλα τα θρησκευτικά δόγματα και σύμβολα της πίστεως του Χριστιανισμού, τα οποία επιφέρουν σύγχυσιν και καταστροφήν εις την πίστιν" (Σκοπιά 1950, σελ. 310).

Είναι μια προσπάθεια κατακρήμνισης του Χριστιανισμού, αφού πιστεύει και εξαγγέλλει ότι "Οι Θρησκείες του χριστιανικού κόσμου είναι η πιο μεγάλη παγίδα απ' όλες και η πιο ύπουλη ... και άνομη" (Σκοπιά 1961, σελ. 704). Για τον Χριστιανισμό αναφέρει ότι είναι μια "μετημφιεσμένη μορφή ειδωλολατρικής θρησκείας, (Σκοπιά, 1969, σελ. 71) και ο πρόεδρός τους Φρέντερικ Γ. Φρανζ τόλμησε να διακηρύξει ότι «ριζική αιτία κάθε εγκλήματος, παρανομίας, μίσους, διαμάχης, που επικρατούν σήμερα εις την γην είναι η εσφαλμένη θρησκεία και οι θρησκευτικοί κληρικοί του 'χριστιανικού κόσμου'» (Σκοπιά, 1958, σελ. 511).

Ακόμη, «τα εκκλησιαστικά συστήματα γράφουν ότι ...είναι μέλη της οργάνωσης του σατανά και συνεπώς απατεώναι και εφευρέται ψεύδους...» ("Ζωή", σελ. 284, 299), οι δε κληρικοί αποκαλούνται "άλαλοι σκύλοι" ("Καταλλαγή, σελ. 278), "Ψευδομάρτυρες" ("Αιτία θανάτου", σελ. 14) και 'υπηρέτες του διαβόλου' ("Η κρίσις", σελ. 40). Ο "Χριστιανικός κόσμος" ισχυρίζονται είναι "καταραμένος" ("Σκοπιά" 1959, σελ. 209), αποτελεί "αποστασία, πτώση από την αρχική Χριστιανοσύνη" ("Τι έκαμε η θρησκεία", σελ. 319). Είναι μέρος της οργάνωσης του Σατανά ("Η κρίσις", σελ. 42).

Μας είπατε ακόμη ότι πρόκειται για οργάνωση αναρχικής πολιτικής. Πώς φαίνεται κάτι τέτοιο;

Απλά θα αναφέρουμε ένα μόνο από τα πολλά παρόμοια που γράφουν στα αθεολόγητα περιοδικά τους: "ο Ιεχωβά Θεός, λένε, θέλει τελείως καταστρέψει την οργάνωσιν του Σατανά, συμπεριλαμβανομένων και των παρουσών κυβερνήσεων επί της γης" ("Η Κρίσις", σελ. 9 & 40) («Αντιθρησκευτικά και αντιχριστιανικά κηρύγματα του Χιλιασμού και αναίρεσις αυτών», Αναστασίου Β. Αντωνόπουλου, εκδ. Ορθοδόξου Τύπου, Αθ. 1979).

Πάντως έχουν μεγάλο ζήλο και επιδίδονται συνεχώς στον προσηλυτισμό.

Με τον φανατισμό και την επιμονή των οπαδών της, η χιλιαστική οργάνωση εφαρμόζει έντεχνο προσηλυτισμό. Οι χιλιαστές συζητούν αρχικά περί παντός επιστητού, κάνοντας φίλους τους συνομιλητές τους, κερδίζοντας το ενδιαφέρον τους και δημιουργώντας ζεστή ατμόσφαιρα για παραπέρα θρησκευτική συζήτηση. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος που στο δρόμο με πλησίασε ένας 'Μάρτυρας', απευθύνοντάς μου, χωρίς να με γνωρίζει, εντελώς ξαφνικά την ερώτηση «Πιστεύετε κύριε ότι θα σωθεί ο κόσμος;» και στη συνέχεια «πιστεύετε ότι έχει δημιουργό αυτός ο κόσμος;», για να επακολουθήσει φυσικά συζήτηση, προσφέροντας και τεύχη του περιοδικού τους «Ξύπνα».

"Φανταστήκατε τι σημαίνει να μη βρίσκεις υδραυλικό, ηλεκτρολόγο, μπογιατζή και ξαφνικά όταν βρείτε κάποιον να είναι γλυκύτετος στη συμπεριφορά και φτηνός; Και να υπόσχεται ότι θα ξανάρθει; Τι σημασία έχει αν έκανε και λίγο κήρυγμα; Γι' αγάπη μιλά, γι' αδελφοσύνη και για το Χριστό. Χριστιανός είναι ο άνθρωπος. Και τι χριστιανός, φτηνός και καλός. Από κει και περα ο μηχανισμός δουλεύει ρολόι. Θα παρασυρθεί η νοικοκυρά, ο έμπορος, ο υπάλληλος. Άλλος ένας Μάρτυρας του Ιεχωβά θα προστεθεί στην οργάνωση. Άλλος ένας δούλος του Θεού, θα' χει κάνει σωστά τη δουλειά του... Την ίδια ώρα που ένας παπάς ενημερώνει από το ραδιόφωνο το ουδέτερο και ανώνυμο κοινό, 15.000 χιλιαστές συνομιλούν με τον αντίπαλο. Ή τον πείθουν ή του κλονίζουν την πίστη, ή τον κάνουν να αμιφιβάλει. Το κέρδος είναι άμεσο. Οι οπαδοί κερδίζονται στο σπίτι, στη δουλειά, στη διασκέδαση" (*"Ο Χιλιασμός χτυπά την πόρτα μας"*, Β. Α. Λαμπρόπουλος, εκδ. Γ. Βασδέκης, Αθ. 1982, σελ. 25-36).

Φαίνεται εκτός των άλλων ότι οι χιλιαστές πιστεύουν σε πάρα πολλές αιρετικές απόψεις.

Πράγματι! Οι χιλιαστές, όπως εξηγεί σε παλαιό βιβλίο του ο αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Χριστόδουλος, ασπάσθηκαν και κηρύττουν όλες τις πλάνες που έχουν παρουσιαστεί στην ιστορία μέχρι σήμερα. Ασπάσθηκαν και τις πλάνες των Διαμαρτυρομένων, που δεν παραδέχονται τα μυστήρια της Εκκλησίας και τον κλήρο Και ύστερα απ' όλα αυτά έχουν το θράσος να εμφανίζονται στον κόσμο σαν οι γνήσιοι χριστιανοί, οι αληθινοί σπουδαστές των Γραφών σα να μη συμβαίνει τίποτε. Και ερωτώ, συνεχίζει ο αρχιεπίσκοπος: Είναι αυτό τίμιο; Είναι αυτό λογικό; Και δε μοιάζει αυτό με το τέχνασμα που λέγεται ότι έκανε κάποτε ο λύκος, που για να μπει ανενόχλητος στο μαντρί και να κατασπαράξει τα πρόβατα ντύθηκε με την προβιά ενός σκοτωμένου προβάτου και μπόρεσε να επιτύχει του σκοπού του;" (*"Ο Χιλιασμός χτυπά την πόρτα μας"*, όπου ανωτέρω, σελ. 41,42).

Έχετε γράψει ακόμη στο βιβλίο της Μητροπόλεώς μας «Σύγχρονες αιρέσεις», ότι για να πείσουν εφαρμόζουν κατά διαστήματα διαφορετική διδασκαλία από αυτήν που πίστευαν παλαιότερα. Τι μπορείτε περιληπτικά να μας πείτε πάνω σ' αυτό;

Πολλοί που επέστρεψαν από την χιλιαστική πλάνη και πρώην σημαντικώτατα στελέχη της Εταιρείας, έχουν αποκαλύψει την αντιφάσκουσα κατά διαστήματα διαφορετική διδασκαλία, που σερβίρουν στους οπαδούς τους. Ισχυρίζονται δε για

να μη χάσουν οπαδούς ότι η αλήθεια είναι κλιμακούμενη και εξελισσόμενη, ότι ολοκληρώνεται ολίγον κατ' ολίγον και ότι δίδεται από τον «πιστό και φρόνιμο δούλο» (δηλ. την ίδια την Εταιρεία) εν καιρώ. Μια αλήθεια όμως, που αύριο μπορεί να αποδειχθεί ψέμμα, δεν είναι φυσικά αλήθεια, αλλά απάτη. Και ποιος λογικός και σύγχρονος άνθρωπος μπορεί να παραδεχθεί και εμπιστευθεί την πνευματική του τελειοποίηση σε τέτοιες παραπαίουσες αντιφατικές και λανθασμένες διδασκαλίες;

Ο Γκύντερ Πάπε, πρώην μεγάλος αξιωματούχος της Οργάνωσης στη Γερμανία, αποκαλύπτει σε διαλέξεις του ανά τον κόσμο, ότι εκτός από το φακέλωμα της προσωπικής ζωής που ισχύει για κάθε σπίτι και οικογένεια την οποία επισκέπτονται οι μάρτυρες του Ιεχωβά, έχουν αναιρέσει μεγάλες κατά την γνώμη τους αλήθειες, την οποίες παρουσίασαν ως ψεύδη στα νεώτερα χρόνια ή παρερμήνευσαν διδασκαλίες της Βίβλου για να φανούν παραδοσιακοί και χριστιανοί. Μάλιστα για το τέλος του κόσμου και την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Θεού είπαν στους οπαδούς τους ένα σωρό ανακρίβειες διαδίδοντας νέες συνεχώς χρονολογίες για την Δευτέρα παρουσία, που φυσικά δεν πραγματοποιήθηκαν και που μπορεί κάποιος να διαπιστώσει στα παλαιότερα περιοδικά τους και στις αποκαλύψεις πρώην χιλιαστών και νυν χριστιανών στα βιβλία τους.

Μια μεγάλη διαστροφή των γνησίων θεϊκών διδασκαλιών επιχειρούν και για το πρόσωπο του Κυρίου: «Τι διδάσκουν για το Χριστό; Πρέπει να τον λατρεύουμε; Ναι, είναι καθήκον των πιστών, εκήρυτταν το 1898. Αυτό το πίστευαν μέχρι το 1950. Το 1961 η Εταιρεία "Σκοπιά" άλλαξε. Δεν πρέπει να λατρεύεται ο Χριστός, γιατί δεν είναι Θεός, είναι δημιούργημα. Μετά εννιά χρόνια, το 1979, διδάσκουν ότι έγινε λάθος και πρέπει να λατρεύεται ο Ιησούς Χριστός. Αυτό όμως μέχρι το 1984, όταν στο New World Translation διακηρύττεται ότι ο Χριστός δεν πρέπει να λατρεύεται...» και πάει λέγοντας («Οι εγκαταστάσεις των Χιλιαστών στην Βοιωτία ή Πως ξεπουλιέται η Ελλάδα», Μητρ. Θηβών & Λεβαδείας Ιερωνύμου, Αθ. 1992).

Πώς να εμπιστευτείς όμως τόσο αλλοπρόσαλλες διδασκαλίες; Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν δεν διαθέτεις κριτική ικανότητα, αλλά χαμηλή θρησκευτική κρίση.

Τελικά ποιο είναι το αληθινό πρόσωπο της Επιχείρησης «Σκοπιά»;

Για να απαντήσουμε πρέπει να δούμε περιληπτικά την πορεία της πολυεθνικής Επιχείρησης «Σκοπιά» από την αρχή, ξεσκεπάζοντας το προσωπείο της και ρίχνοντας άπλετο φως στην αντικοινωνική και εμπορική της πολιτική.

Ο **Κάρολος Ρώσσελ**, ο πρώτος πρόεδρος και ιδρυτής της Εταιρείας, υπήρξε ένας έξυπνος καπιταλιστής και ένας σπουδαίος έμπορος και επιχειρηματίας. Είχε υπό την κατοχή του πλήθος επιχειρήσεων, διαχειριζόταν ακίνητα και πετρέλαιο, ενώ από την πώληση των δεκάδων εμπορικών του επιχειρήσεων συνεκέντρωσε το τεράστιο για την εποχή του ποσό των 350.000 δολλαρίων, το οποίο τον βοήθησε να αποκτήσει το 57,3% των μετοχών της Εταιρείας "Σκοπιά". Συνεργάστηκε με το αμερικανικό Πεντάγωνο και τις αμερικανικές υπηρεσίες για τα ιεραποστολικά του ταξίδια -αν και η Εταιρεία θεωρεί όποτε τη συμφέρει τη σύνδεση με την πολιτική, το εμπόριο και τη θρησκεία ως τακτική του σατανά- τον χώρισε η γυναίκα του

γιατί διατηρούσε εξωσυζυγικές σχέσεις -αν και διεκήρυττε ότι ήταν ο εκλεγμένος "δούλος" του Θεού στη γη- και είπε ψέμματα στο δικαστήριο ότι δεν μπορούσε να πληρώνει διατροφή επειδή ήταν πάμπτωχος, αφού είχε τάχα δώσει όλη την περιουσία του στην Εταιρεία Σκοπιά. Το δικαστήριο βέβαια δεν πείσθηκε από τα λεγόμενά του και χρεώθηκε τη διατροφή της συζύγου του.

Ο Ρώσσελ ήταν πολύ φιλόδοξο άτομο, μασσώνος και μεγάλος σιωνιστής. Η φιλοδοξία και ο εγωισμός του τον οδήγησε στο σημείο να διακηρύσσει πως η πνευματική του πείρα ήταν ανώτερη από όλους και πως χωρίς την καθοδήγησή του και τα βιβλία του, όσοι διαβάσουν την Αγία Γραφή θα μείνουν στο σκοτάδι και μακριά από την κατανόηση της Βίβλου, παρόλες τις προσπάθειές τους. Στην αρχή η Σκοπιά, που ιδρύθηκε το 1884, ήταν μια ιδιωτική Επιχείρηση, εξελίχθηκε σε Ανώνυμη Εταιρεία με κύριο μέτοχο το Ρώσσελ, στην οποία μπορούσε ο καθένας να επενδύσει τα χρήματά του, όντας πιστός ή άπιστος, αγοράζοντας απλά με 10 δολάρια μια μετοχή, και στη συνέχεια επί Ρόδερφορντ, από το 1938 και μέχρι σήμερα, προδίδοντας τα "πιστεύω" του ιδρυτή της Σκοπιάς, απέκτησε Θεοκρατικό ολοκληρωτικό χαρακτήρα και την έννοια του μοναδικού εκπροσώπου και "δούλου του Θεού" πάνω στη γη, του αποκλειστικού "αγωγού" της θείας αλήθειας, άνευ της οποίας Εταιρείας δεν υπάρχει σωτηρία για κανέναν άνθρωπο.

Ο **Ιωσήφ Ρόδερφορντ** στη συνέχεια άρχισε δριμύ πόλεμο εναντίον της Πολιτείας, της Εκκλησίας και των διαφόρων θρησκειών. Η Εταιρεία μεταβλήθηκε σε θρησκευτική αίρεση. Ο σκοπός της ζωής του πιστού Ιεχωβίτη ήταν πια όχι η έρευνα και το μεγαλείο της Αγίας Γραφής, καθώς θέλησε ο Ρώσσελ, αλλά η 'πόρτα-πόρτα' άχαρη επίσκεψη και διάδοση των εντύπων της Εταιρείας.

Ο τρίτος πρόεδρος στη συνέχεια της Εταιρείας, **Νάθαν Νορρ** (Nathan H. Knorr) (1905 - 1977), αφαίρεσε από τους πιστούς κάθε κριτική ικανότητα διαφυγής από την καταπιεστική ιδεολογία της Σκοπιάς με το να αναγγέλλει πως όποιος δεν υπακούει στην Εταιρεία αρνείται το θέλημα του Ιεχωβά και επαναστατεί εναντίον Του. Η συμβολή του Νάθαν Νορρ ήταν η μεταβολή της Εταιρείας σε **βορειοαμερικάνικη Επιχείρηση**, με την τροποποίηση του καταστατικού σε συνέλευση στο Πίττσμπουργκ της Πενσυλβανίας το 1944.

Αλλ' αυτό που παρασιωπάται εντελώς από την Εταιρεία και οι υπήκοοι του ολοκληρωτικού κράτους τους δεν μπορούν χωρίς βοήθεια να αντιληφθούν, είναι ότι το Κυβερνών Σώμα της οικονομικής οργάνωσής τους, τα ανώτατα στελέχη της Εταιρείας, εκλέγονται κάθε φορά από τους μετόχους της Εταιρείας, που μπορεί να είναι πιστοί ή άθεοι ή αδιάφοροι προς τη θρησκεία, αλλά πάντως ψηφίζουν ανάλογα με το οικονομικό τους συμφέρον και όχι σύμφωνα με τη θρησκευτική ή μη ιδεολογία τους. Αυτό σημαίνει πως δεν εκλέγονται εκ Θεού και πως η Εταιρεία δεν δικαιούται να ονομάζεται "δούλος του Θεού" επί γης («*Η Λατρεία της Σκοπιάς Α', Β', Γ', π. Αντ. Αλεβιζόπουλου, 1993 - 1995*).

Με ποιο τρόπο παραχαράσσονται τα κείμενα της αγίας Γραφής και αλλάζει τελείως το νόημά τους από τους χιλιαστές;

Η παραχάραξη των εδαφίων της Αγίας Γραφής επιχειρείται, εκτός των περιοδικών "Σκοπιά" και "Ξύπνα" και των εκδιδόμενων βιβλίων της Επιχείρησης, και από την ονομαζόμενη από τους ιδίους "Μετάφραση του Νέου Κόσμου" (Μ Ν Κ), που είναι η επίσημη Γραφή των Μαρτύρων του Ιεχωβά.

Σκόπιμα π.χ. η δική τους μετάφραση αντικαθιστά το όνομα του Ιησού Χριστού με το όνομα του Ιεχωβά και παραλείπει τα σημεία εκείνα στα οποία ο Χριστός ταυτίζεται με τον Κύριο και Θεό. Ο απ. Παύλος διδάσκει: «Όποια εργασία κάνετε να την κάνετε με την καρδιά σας, σαν να δουλεύετε για τον Κύριο κι όχι για τους ανθρώπους. Ξέρετε καλά ότι θα πάρετε από τον Κύριο ως ανταμοιβή σας την κληρονομία της βασιλείας του. Γιατί στην πραγματικότητα ο Κύριος τον οποίον υπηρετείτε είναι ο Χριστός» (Κολ. 3,23-24). Η Σκοπιά το παραχαράζει και όχι μόνο αναφέρει στη θέση του Κυρίου τη λέξη Ιεχωβάς, αλλά αποκρύπτει και τη συνέχεια του εδαφίου που λέγει: "**Τω γαρ Κυριω Χριστω δουλευετε**", που σημαίνει ότι ο Χριστός είναι ο Θεός («Το ξεσκεπάσμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», όπου ανωτέρω, σελ. 43,44, 56).

Στις Πράξεις διαβάζουμε: «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την εκκλησία του Κυρίου και Θεού, την οποία απέκτησε χύνοντας το αίμα του» (20,28). Ο απ. Παύλος επισημαίνει εδώ την πίστη της Εκκλησίας στο ότι ο Ιησούς Χριστός, που είναι ο Κύριος και Θεός, απέκτησε την Εκκλησία χύνοντας το δικό Του αίμα επί του Σταυρού. Ταυτίζει δηλαδή ο Παύλος το Θεό με τον Ιησού Χριστό, οντολογικά και ουσιαστικά. Η Εταιρεία Σκοπιά αντίθετα μεταφράζει: "Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το πνεύμα το άγιον σας έθεσε επισκόπους, δια να ποιμάνητε την εκκλησίαν του Θεού την οποία απέκτησε δια του αίματος του ιδίου αυτού Υιού" κι αυτό για να μη φανεί ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο ίδιος ο Θεός, ενσαρκωμένος («Το ξεσκεπάσμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά», όπου ανωτέρω, σελ. 76).

Υπάρχουν όμως σημεία από την Αγία Γραφή που μπορεί να παρεξηγηθούν από εκείνους που δεν έχουν θεολογικές γνώσεις και να πέσουν εύκολα σε διάφορες παγίδες. Τέτοια σημεία είναι εκφράσεις για τον Χριστό που τον εμφανίζουν κατώτερο από τον πατέρα του. Τι έχετε να μας πείτε για αυτό το θέμα;

Αποτελεί πίστη της Εκκλησίας ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός Θεάνθρωπος της ιστορίας, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ότι είναι το πρόσωπο του Λόγου, που έγινε άνθρωπος ακριβώς για να ενωθούμε με το Θεό και να γίνουμε Θεοί κατά χάρη. Ως Θεός είναι ομοούσιος και ισότιμος με το Θεό Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, γεγονός που και ο ίδιος εξαγγέλει: "**Εγώ και ο πατήρ εν εσμεν**" (Ιω. 10,30). Άλλωστε μας λέγει ο Παύλος πως "**εν αυτω κατοικει παν το πληρωμα της θεοτητος σωματικως**" (Κολοσ. 2,9). Επειδή όμως ο Ιησούς Χριστός είναι και τέλειος άνθρωπος, ο ίδιος πάλι μας αποκαλύπτει ότι ως προς την ανθρώπινη φύση Του είναι φυσικά κατώτερος του Πατρός: "**ο πατήρ μου μειζων μου εστι**" (Ιω. 14,28). Επιπλέον με τη φράση αυτή αναγνωρίζει ο Κύριος πως ο Πατήρ Του είναι η αιτία και η αρχή και η πηγή της υπάρξεώς Του, ως δευτέρου

προσώπου της Αγίας Τριάδος. Άλλωστε δεν είπε ο Χριστός "ο Θεός μειζων μου εστιν", που θα σήμαινε ότι δεν είναι Θεός, αλλά είπε "ο πατηρ μου μειζων μου εστι" («Αντιχιλιαστικόν Εγχειρίδιον», Νικ. Ι. Σωτηρόπουλου, εκδ. «Ο Σταυρός», Αθ. 1989, σελ. 142).

Οι Χιλιαστές προσπαθώντας μάταια να αποδείξουν την κατωτερότητα του Ιησού Χριστού προβάλλουν ακόμη το εξής χωρίο: «*Η κεφαλή του κάθε άνδρα είναι ο Χριστός ... και κεφαλή του Χριστού είναι ο Θεός*» (Α' Κορ. 11,3). 'Αρα, λένε, ο Χριστός είναι κτίσμα, δημιούργημα, και όχι Θεός. Το εδάφιο όμως δεν λέγει «*κεφαλή του Υιού είναι ο Πατέρας*», αλλά "*κεφαλή Χριστού είναι ο Θεός*", ότι πάνω δηλαδή από το Χριστό, ως ανθρώπου νοουμένου, βρίσκεται ο Θεός. Ο Ιησούς ως άνθρωπος σαφώς και είναι κατώτερος του Τριαδικού Θεού, όχι όμως και ο Υιός ως Θεός προς τον Πατέρα Του. Εκεί υπάρχει ισοτιμία προσώπων και ενότητα ουσίας. 'Αλλωστε λίγο πριν, στο συγκεκριμένο αγιογραφικό χωρίο, ο Παύλος αναφέρει: «*κεφαλή της γυναίκας είναι ο άνδρας*». Μήπως μ' αυτό ο Παύλος εννοεί ότι η γυναίκα δεν είναι της ίδιας ανθρωπίνης ουσίας με τον άνδρα, αλλά κατώτερο ον; 'Οχι βέβαια! Με το σκεπτικό όμως των Μαρτύρων του Ιεχωβά έτσι πρέπει να ερμηνευθεί.

Την ίδια έννοια έχουν και τα λόγια του Χριστού: "**εδοθη μοι πασα εξουσια εν ουρανω και επι γης**" (Ματθ. 28,18). Ο Κύριος ομιλεί πάλι ως άνθρωπος, διότι ως άνθρωπος παίρνει τώρα την εξουσία, που είχε και έχει πάντοτε ως Θεός. Το να ισχυρισθεί κάποιος ότι ο Χριστός δεν είχε τίποτε πριν, ενώ του δίδεται μετά την ανάστασή Του και μόνο η εξουσία, είναι το ίδιο σαν να ισχυρίζεται ότι ο Πατήρ, δίδοντας την εξουσία, έμεινε ο ίδιος χωρίς καμμία δύναμη και εξουσία, αφού το εδάφιο λέγει: "*Εδόθη μοι πασα εξουσια*". Επομένως μια τέτοια ερμηνεία (χιλιαστική) αφαιρεί από τον Θεό Πατέρα την παντοδυναμία του, ολοσχερώς («*Οι Ψευδομάρτυρες του Ιεχωβά*», Π. Παναγιωτίδου, εκδ. Ο.Χ.Α. «Απολύτρωσις», Β' εκδ., Θεσ. 1973, σελ. 59-60).

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης (3,13) ακόμη αναφέρει: «*Κανένας, βέβαια, δεν ανέβηκε στον ουρανό παρά μόνο ο Υιός του Ανθρώπου, που κατέβηκε από τον ουρανό, και που είναι στον ουρανό*». Στη δική τους Γραφή του "Νέου Κόσμου" οι Χιλιαστές παραποιούν το εδάφιο αυτό, παραλείποντας τη φράση "**ο ων εν τω ουρανω**", διότι η φράση αυτή σημαίνει την πανταχού παρουσία του Ιησού Χριστού ως Θεού. Ο Χριστός δηλαδή, επειδή ακριβώς είναι Θεός, βρίσκεται ταυτόχρονα στη γη και στον ουρανό. Η Σκοπιά όμως δεν εμφανίζει τον Χριστό ως Θεό και αυτός είναι ο λόγος που αφαιρεί ολόκληρες προτάσεις («*Το ξεσκέπασμα των Μαρτύρων του Ιεχωβά*», όπου ανωτέρω, σελ. 105,106).

Εδώ θέλω να σας ρωτήσω αν μπορεί ο καθένας να εξηγή τις γραφές όπως θέλει ή αν προϋποθέτει αυτό το έργο χάρη από το Θεό.

Όπως το είπατε, η Αγία Γραφή δεν ερμηνεύεται αυτόνομα, αυθαίρετα και ξεκομμένα από τη ζωή της Εκκλησίας, παρά μόνο δια της μεθόδου, που και οι άγιοι της Εκκλησίας χρησιμοποίησαν για να πλησιάσουν το Θεό. Και η μέθοδος αυτή περνά μέσα από το τριπλό μονοπάτι **της κάθαρσης, του φωτισμού και της**

Θέωσης. Αυτό σημαίνει ότι ο γεμάτος πάθη άνθρωπος δεν μπορεί να θεολογήσει, παρά μόνο δαιμονολογεί. Για να θεολογήσει είναι απαραίτητη η κάθαρσή του από τα πάθη και την αμαρτία. Αυτό επιτυγχάνεται με την συνεχή μετάνοια, την άσκηση, τη νηστεία, τις αγρυπνίες, την ταπείνωση, τη θεία Κοινωνία, τη λειτουργική ζωή. Τότε η χάρη του Θεού επισκέπτεται τον άνθρωπο, φωτίζεται και διακρίνει τους λόγους των πραγμάτων, την ενέργεια του Θεού πάνω σ' όλα τα κτίσματα, ενώ το επόμενο στάδιο είναι η θέωσή του, η θεωρία της δόξας του Θεού **απ' αυτή τη ζωή.**

Είναι δυνατόν, λοιπόν, οι Μάρτυρες του Ιεχωβά να ερμηνεύσουν τις Γραφές, αφού στερούνται των προϋποθέσεων που μόλις περιγράψαμε, και που διαχρονικά συνόδευσαν τη ζωή όλων των αγίων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης; **Γνήσιος ερμηνευτής των Γραφών μπορεί να γίνει μόνο εκείνος ο βαπτισμένος χριστιανός, που ζει ο ίδιος τις θεωτικές εμπειρίες του Αγίου Πνεύματος ή εκείνος που ακολουθεί πιστά τη διδασκαλία των θεουμένων Πατέρων και διδασκάλων της Εκκλησίας.** Οι Χιλιαστές όμως που δεν έχουν ιερωσύνη, δεν δέχονται τα μυστήρια της Εκκλησίας, και απορρίπτουν την παράδοση, τα δόγματα της Εκκλησίας, την τιμητική λατρεία των αγίων και της Θεοτόκου, τη λατρεία του Τριαδικού Θεού, τις εικόνες, το Σταυρό του Κυρίου κλπ. είναι αδύνατο να πλησιάσουν, έστω και κατ' ελάχιστο, το Θεό, αν δεν αποκηρύξουν εν μετάνοια τα ιδεολογήματα που κηρύσσουν και δεν επιστρέψουν στην ποίμνη του Χριστού, την Ορθόδοξη Εκκλησία, που κατέχει τον τρόπο της σωτηρίας, δοκιμασμένο στην πράξη ανά τους αιώνες, στα πρόσωπα των οσίων, ασκητών, μοναχών, ιερέων, αγάμων και εγγάμων χριστιανών.

Αλλά και η Αγία Γραφή από μόνη της δεν φτάνει για να μας οδηγήσει στο Θεό, έτσι δεν είναι;

Φυσικά και δεν φτάνει η αγία γραφή, διότι η αλήθεια και η σωτηρία στην ορθόδοξη εκκλησία είναι εμπειρία του Θεού υπαρξιακή, ένωση κατά χάρη με τον Θεό, όχι μόνο γνώσεις εγκεφαλικές για τον Θεό ή συναισθηματική κατάνυξη. Διότι και ο διάβολος γνωρίζει τον Θεό, αλλά δεν έχει την χαρισματική ένωση μαζί του. Γιαυτό και λέμε ότι η ερμηνεία της Αγίας Γραφής πρέπει να γίνεται υπό το φως της ερμηνείας των Πατέρων της Εκκλησίας (19^{ος} καν. Πενθέκτης Οικ. Συνόδου), διότι *«πάσα προφητεία Γραφης, ιδίας επιλυσεως ου γινεται...»* (Β' Πετρ. 1,19).

- Η Αγία Γραφή εξάλλου δεν είναι «στύλος και εδραίωμα της αληθείας», αλλά η Εκκλησία είναι στύλος και εδραίωμα της Εκκλησίας, σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο (Α' Τιμ. 3,16).
- Για το Άγιο Πνεύμα λέγει ο Χριστός ότι *«μετά την ανάληψή του θα έρθει για να διδάξει και να εξηγήσει όλη την αλήθεια»* (Ιω. 14,26). Αυτό είναι για μας η Ιερά Παράδοση, που είναι πολύ ευρύτερη από την αγία Γραφή.
- Πόσα είναι άλλωστε τα βιβλία της Κ.Δ.; Ποιος έγραψε το πρώτο και τρίτο ευαγγέλιο; Πώς τελείται το βάπτισμα; Γιατί δεν δεχόμαστε το κατά Νικόδημον ή κατά Ιωσήφ ευαγγέλιο, που είναι απόκρυφα; Πώς τελούνταν το βάπτισμα και οι άλλες ακολουθίες στην πρώτη Εκκλησία; Για αυτά τα θέματα δεν μιλάει η Γραφή αλλά η Θεία Παράδοση που συμπληρώνει την

αγία γραφή.

- Στα ευαγγέλια έχουν καταχωρηθεί περιστασιακά τα λόγια του Χριστού, συνολικά όχι παραπάνω από 4 ώρες ομιλίας, ενώ οι ημέρες δράσεις του που περιγράφονται δεν ξεπερνούν τις 40. Επομένως πρόκειται για περιστασιακά κηρύγματα και ούτε κατά διάνοια δεν εξαντλούν το μήνυμα της Εκκλησίας για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Η ίδια η Αγία Γραφή ομολογεί την αξία της ιεράς παραδόσεως:

Ο απ. Παύλος συμβουλεύει τους χριστιανούς: *«Να είστε σταθεροί και να μένετε πιστοί στις διδασκαλίες που σας παραδώσαμε είτε προφορικά είτε με επιστολή μας»* (Β' Θεσσ. 2,15).

Πολλά επίσης λόγια του Ιησού Χριστού δεν αποτυπώθηκαν σε γραπτή μορφή. Μια τέτοια ηθική διδασκαλία του Χριστού διασώζεται από τον απ. Παύλο στις Πράξεις των Αποστόλων, μιλώντας ο ίδιος προς τους επισκόπους και πρεσβυτέρους της Εφέσου: *«Να θυμάστε τα λόγια του Κυρίου Ιησού, που είπε αυτός ο ίδιος: «Είναι ευτυχέστερο να δίνει κανείς παρά να παίρνει»»* (20,35). Το συγκεκριμένο χωρίο δεν βρίσκεται πουθενά γραμμένο, αλλά το αντλεί ο Παύλος από την παράδοση.

Είναι γνωστό ότι έχουν γελοιοποιηθεί πολλές φορές οι μάρτυρες του Ιεχωβά προαναγγέλοντας αρκετές φορές το τέλος του κόσμου. Η αγία γραφή μας διδάσκει τα αντίθετα όμως. Θέλετε να αναφερθείτε σ' αυτό;

Η αλήθεια είναι όμως ότι πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή δεν προσδιορίζεται ο χρόνος της Δευτέρας ενδόξου Παρουσίας του Χριστού. Αντιθέτως μάλιστα ο Χριστός αποθαρρύνει τους μαθητές του από το να ασχολούνται με τη συντέλεια του κόσμου, τονίζοντάς τους το *«Ποια μέρα και ώρα θα έρθει το τέλος, κανένας δεν το γνωρίζει· ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά μόνο ο Πατέρας μου»* (Ματθ. 24,36 - Μαρκ. 13, 32), η οποία θα έλθει όχι μετά από προειδοποίηση, αλλά ***«ως κλεπτης εν νυκτι»*** (Α' Θεσ. 5,1-2), καθώς διαβεβαιώνει ο απ. Παύλος.

Αλλά ακόμη και μετά την ανάστασή του ο Κύριος απαγορεύει την εντρύφηση με ένα τέτοιο θέμα, που η πρόνοια του Θεού δεν θέλησε να γνωρίσει στους ανθρώπους: *«Εσείς δεν μπορείτε να γνωρίζετε τον ακριβή χρόνο· αυτόν τον κρατάει ο Πατέρας στην αποκλειστική του εξουσία»* (Πράξ. 1,7).

Μάλιστα ούτε και αυτό το πλέον εσχατολογικό βιβλίο της Κ.Δ., η Αποκάλυψη, δεν προσδιορίζει το τέλος του κόσμου, αλλά αφήνει το μέλλον στα χέρια του Θεού. Περιορίζεται ***στο*** *«Νάτος, έρχεται μέσα στα σύννεφα και θα τον δούνε όλοι»* (1,7) (*«Εγχειρίδιο αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων»*, π. Αντ. Αλεβιζόπουλου, εκδ. Ι. Μητρ. Νικοπόλεως & Πρεβέζης, 1991, σελ. 444 κ.ε. και *«Οι αιρετικοί προτεστάντες»*, όπου ανωτέρω).

Ούτε φαντάζομαι η αγία γραφή μιλάει για χίλια χρόνια επίγειας βασιλείας του Χριστού, έτσι;

Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά στηρίζονται περισσότερο στην **Αποκάλυψη του Ιωάννη** για να κατοχυρώσουν την λανθασμένη πίστη τους στην χιλιετή βασιλεία του Χριστού πάνω στη γη. Η Αποκάλυψη στο 20ο κεφάλαιό της, περιγράφει χρονική περίοδο χιλίων ετών, κατά την οποία ο “όφις ο αρχαίος”, ο “πλανών τα έθνη” σατανάς, θα δεθεί και σφραγιστεί υπό αγγέλου του Θεού στην “άβυσσο”. Σ’ αυτό δε το διάστημα θα περιοριστεί σημαντικά η καταχθόνια δύναμή του και δεν θα μπορεί να παραπλανά την οικουμένη.

Οι Χιλιαστές πιστεύουν ότι τότε θα ξεκινήσει η κοσμική επίγεια συμβασιλεία του Χριστού με τους εκλεκτούς Μάρτυρες του Ιεχωβά, ενώ ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ και άλλα σημαίνοντα πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης θα κυβερνήσουν σύμφωνα με τις απόψεις τους με ειρήνη και δικαιοσύνη τη γη, για χίλια έτη. Μετά το τέλος των χιλίων χρόνων ο σατανάς θα λυθεί και θα επακολουθήσει πόλεμος των αγγελικών και επουρανίων δυνάμεων μετά των δαιμόνων και ανθρώπων της αμαρτίας, κατά τον οποίον θα καταλυθεί, τελειωτικά πλέον, η δύναμη του αντιχριστού.

Η Αποκάλυψη όμως του Ιωάννη είναι βιβλίο εκ φύσεως συμβολικό και αριθμολογημένο. Οι Ιουδαίοι χρησιμοποιούσαν μυστική και συμβολική ερμηνεία των αριθμών, η οποία στα χρόνια μετά τη συγγραφή της Αποκάλυψης έσβησε, διότι η χρήση της περιορίστηκε υπεραρκετά. Έτσι, ο αριθμός χίλια υποδήλωνε την ολότητα, ένα ολόκληρο διάστημα χρόνου, που είναι όχι 1000 ιστορικά χρόνια, αλλά όλο το ιστορικό διάστημα από την έλευση του Χριστού μέχρι την δευτέρα του παρουσία, οπότε και το τέλος της ιστορίας. Είναι δηλαδή τα χρόνια της Εκκλησίας και της δυνατότητας σωτηρίας από την χάρη του αγίου πνεύματος, από εκείνους που θα ζουν ασκητική και μυστηριακή ζωή. Είναι ακόμη όπως λέμε σήμερα: "Αυτός μου είπε χίλια δυο πράγματα. Είναι αλήθεια πως τα μέτρησα τα λόγια του και βγήκαν στην πραγματικότητα χίλια και δύο; Όχι. Θέλω να πω πως μου είπε πάρα πολλά" (Βλ. "Ο Χιλιασμός χτυπά την πόρτα μας", Β.Α. Λαμπρόπουλου, εκδ. Γ. Βασδέκη, Αθ. 1982, σελ. 38).

Το ότι τα χίλια χρόνια της βασιλείας του Χριστού πρέπει να εξηγηθούν αλληγορικά και όχι πραγματικά ενισχύουν και τα λόγια του απ. Πέτρου **“οτι μια ημερα για τον Θεό είναι χιλια ετη, και χιλια ετη ως ημερα μια”** (Β’ Πετρ. 3,8). Έχει ο Θεός ηλικία; Όχι βέβαια! Αλλά σημαίνει ότι ζει αιώνια. Όχι ότι πρόκειται για ημέρες ηλικίας του Θεού.

Εξάλλου, «όταν οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Χριστό πότε θα έλθει η βασιλεία του Θεού, τους αποκρίθηκε: Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται κατά τρόπο, ώστε να την παρατηρήσετε · δεν θα πουν, “Να την, εδώ είναι” ή “Εκεί είναι” · και μάλιστα η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» (Λουκ. 17, 20-21) (βλ. «Βιβλική Διδαχή δ’», Αντόνιο Γκιρλάντα, σελ. 104, 105, 106, «Αντιχιλιαστικόν Εγχειρίδιον», σελ. 256, «Θέματα Ορθοδόξου Δογματικής Θεολογίας», Ν. Μητσόπουλου, Αθ. 1984, σελ. 378-381 & «Η Αποκάλυψις του Ιωάννου», Π. Μπρατσιώτου, Αθ. 1950, σελ. 287, 291).

Ο απ. Παύλος ολοκάθαρα επισημαίνει ότι «στην ανάσταση οι άνθρωποι θα είναι όπως οι άγγελοι του Θεού στον ουρανό, δεν θα έχουν δηλαδή σωματικές και υλικές

ανάγκες» (Ματθ. 22,31). Και ακόμη λέει πως «δεν έχουμε εδώ μόνιμη πόλη, αλλά λαχταρούμε τη μέλλουσα» (προς Εβραίους 13,14), την «επουράνιον βασιλείαν» (Β' Τιμ. 4,18).

Και γιατί ονομάζουν το Θεό Ιεχωβά; Αυτό είναι το όνομα του Θεού ή έχουν ξεφύγει και εδώ;

Οι χιλιαστές ισχυρίζονται ότι το όνομα του Θεού είναι ένα: *ΙΕΧΩΒΑ*, απ' όπου και «Μάρτυρες του Ιεχωβά» αποκαλούνται, που αντλούν από το εδάφιο Έξοδος 6,3, όπου ο Θεός λέγει: «*Παρουσιάστηκα στον Αβραάμ, στον Ισαάκ και στον Ιακώβ ως Θεός Σαδδαί (Θεός παντοκράτορας), αλλά δεν τους έκανα γνωστό το όνομά μου "Κύριος"*». Οι Ο' (Εβδομήκοντα) μεταφραστές της Βίβλου μεταφράζουν από τα εβραϊκά το όνομα του Θεού με τη λέξη «Κύριος» και πολύ σωστά πράττουν, αφού μεταφράζουν στην ελληνική γλώσσα. Το ίδιο κάνουν και οι απόστολοι στα βιβλία της Καινής Διαθήκης, που γράφτηκαν στα ελληνικά. Ονομάζουν το Θεό "Κύριο", λέξη εννοιολογικά πλουσιότερη, διότι σημαίνει τον Κυρίαρχο ουρανού και γης, τον παντοδύναμο Κυβερνήτη όλης της δημιουργίας, αλλά και τον "έχοντα κύρος", τον "έγκυρο", τον "πραγματικό". Ενώ οι υποτιθέμενοι «Σπουδαστές των Γραφών» αντιθέτως αφήνουν το όνομα του Θεού, εσφαλμένα βέβαια, να ακούγεται "*Ιεχωβά*", αν και δεν ήταν *Ιεχωβά* αλλά *Γιαχβέ*.

Μήπως όμως το όνομα "Γιαχβέ" είναι το μοναδικό όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη; Όχι βέβαια! Στο κεφ. 3,13-15 της Εξόδου ο Μωϋσής είπε προς τον Θεό: «*Καλά, εγώ θα πάω στους Ισραηλίτες ... αυτοί όμως θα με ρωτήσουν "ποιό είναι το όνομά του" Τι θα τους πω; Τότε ο Θεός απάντησε στο Μωϋσή: "Εγώ είμαι εκείνος που είναι (εκείνος που υπάρχει)". Έτσι του λέει θα μιλήσεις στους Ισραηλίτες: "Εκείνος που είναι" μ' έστειλε σε σας Αυτό είναι το όνομά μου στον αιώνα, και με αυτό θα με επικαλούνται όλες οι γενιές*». Επομένως εδώ ονομάζεται ο Θεός "ο ων". Αλλά και στο Εξόδο 34,14 αναφέρεται: «*Δεν θα προσκυνήσετε άλλους θεούς, διότι ο Κύριος ο Θεός ονομάζεται ζηλωτής και είναι Θεός ζηλότυπος (θέλει για τον εαυτόν του την αγάπη σας*». Στο σημείο αυτό ο Θεός ονομάζεται "ζηλωτής". Στο Ησαΐα 63, 16, επίσης, αναφέρεται το όνομα του Θεού ότι είναι "Λυτρωτής" και στο Ησαΐα 57, 15 ονομάζεται "Άγιος" .

Πολλά λοιπόν τα ονόματα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, που κάθε φορά φανερώνουν την παντοδυναμία, την κυριότητά Του, το αναλλοίωτο που έχει στη σχέση Του με τον κόσμο και τη δημιουργία, όχι όμως και την ουσία Του, που είναι απλησίαστη στα δημιουργήματά Του. Άλλωστε ο Θεός δεν έχει εθνικότητα, δεν είναι Εβραίος, για να πρέπει υποχρεωτικά όλοι να τον προσφωνούν στα εβραϊκά! Γιατί λοιπόν οι Χιλιαστές εμμένουν σε ένα μόνο από τα ονόματα του Θεού, παραγνωρίζοντας το πλήθος των υπολοίπων;

Αφού δηλαδή η Κ.Δ. είναι η ολοκλήρωση της αποκαλυπτόμενης αλήθειας, το όνομα του Θεού όπως αποκαλύπτεται πλέον διάπλατα στους ανθρώπους είναι "**Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα**" (Ματθ. 28,19), όχι "Ιεχωβά", ενώ ο Χριστός προτρέπει τους μαθητές του να γίνουν από τότε δικοί του μάρτυρες στα πέρατα της οικουμένης: Γιατί λέγει, «*Θα είστε μάρτυρές μου στην Ιερουσαλήμ και σε ολόκληρη*

την Ιουδαία και Σαμάρεια και μέχρι των περάτων της γης» (Πράξεις 1,8),

Ακόμη ο ίδιος ο Θεός, στο κεφ. 65, 15-16 του Ησαΐα, λέγει: **"στους δούλους μου εγώ θα δώσω ένα καινούργιο όνομα. Κι όποιος ποθεί ευλογημένος να' ναι σ' αυτή τη χώρα, θα ζητά να τον ευλογήσει ο αληθινός Θεός"**. Το καινούργιο και μόνιμο πλέον όνομα των δούλων του Θεού είναι "Χριστιανοί", διότι «Στην Αντιόχεια ονομάστηκαν για πρώτη φορά οι μαθητές Χριστιανοί» (Πραξ. 11,26).